

Forfatter: Mortensen, Christen

Titel: BREV FRA: Mortensen, Christen (1850-07-12)

Citation: Mortensen, Christen: "BREV FRA: Mortensen, Christen (1850-07-12)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 212. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000103.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christen Mortensen Folehaug til sin Søster.

2det Jægercorps. Nordsjælland.

Bøgballe 12 Juli 1850.

Kjære Søster!

Da at der idag gives mig Tid og Leilighed iler jeg med at besvare dit gode Brev, som jeg modtog den 6te Juli, Aarsdagen for vores Seiersdag ved Fredericia, hvor saa mangen af Landets Sønner fandt deres Død for de Forræderes Kugler. Da troede vi dog, at nu skulde vi have været færdig med de Oprørere, nu lyder jo nok Aviserne paa, at der skulde være affluttet en Fred imellem Danmark, Prøisen og Tydskland, saa har vi da ikke uden Slesvigholstenerne igjen, dem kan man vel nok overvinde; men derfor er der maaskee mange endnu, som fkat bøde for de Forræderes Kugler. Men fkee Guds Villie, nu har man ligget her og tumlet om i over to Aar ligesom et Vrag tumles af Bølgerne, og passeret mange farefulde og blo-dige Beie, og seet mangen god Kammerat at falde ved sin Side, og den almægtige Gud haver dog endnu sparet mig Liv og Helbred, saa troer jeg og, at Gud vil, hvis Timen slaaer at jeg fkal drage i Kampen, holde sin beskjemende Haand over os og lade sin Stjerne følge os, naar Nødvendighederne kræver det at gribe Vaabenet til vores Fædrenelands Forsvar. Skal Ens sidste Time endogsaa slaae, da maa man trøste sig ved det Haab, at der er et Liv efter dette, at Herren vil nok være os arme Syndere naadig. Aarsdagen efter Fredericiaslaget blev høitideligholdt herovre af alle Tropper, idet man blev frigivet for al Øvelse, og det blev os tilladt at drikke os en liden Glædesruus. Vi havde i den Anledning Bal, hvori jeg morede mig godt. Vi haver nu skiftet Qvarteer, siden jeg skrev sidst, og er sluppet fra min skinhellige Mutter. Af Glæde over at hun slap os raae Mennesker, som hun kaldte os, drak hun sigs. 213en saadan Glædesruus, saa at hendes salig Mand maatte bære hende ind og lægge hende i Sengen til stor Moro for os. Da at Bæstet var saa kanonsuld som en Allike, vilde hun dog slaaes med sin Mand, som nær havde kommet til at binde hende i Sengen, dersom den hellige Aands Kraft, som randt af Flasken, ikke havde virket for stærkt paa hende, saa at hun ikke kunde reise sig, naar hun kom til at ligge. Om Morgenen, da Bæstet vaagnede, da fik hun travlt med at synge Salmer og bede Bønner for sin begangne Synd. Jeg siger Tak for saadan en Hellighed. Nu er vi rigtignok kommet til at ligge hos andre Hellige, men de troer jeg rigtignok ere sande Christne og ikke ere Farisæere; vi faaer vores Bordbønner og Salmer, hver Gang vi spiser, som er en herlig Skik, naar den bliver brugt i den rette Mening; her hersker ikke heller Svineri, her er Al-ting reent og ordentlig, Alting tyder paa en bedre Dannelse; og nu for Tiden har vi det meget godt, saalænge det kan vare, saa at vi ikke kan ønske os det bedre, naar man blot havde sin Frihed . . . . . Jeg syntes nu haver Du næret saalænge i Kjøbenhavn, at det er Under, Du ikke kan faae fat paa en Smule Kjæreste. Nu har Bentes Hanne ikke næret længer i Kjøbenhavn, og hun havde allerede faaet fat paa en Leutenant — men det var Skade, da han kom hjem, blev det kuns til en Undercorporal, men det var dog allerede bedre end slet ingen; saa var de dog to, da de kom hjem. Men jeg veed hvad der er iveien, thi Du giver dem Kurven strax, naar de haver været og friet; Skrædderen og Høkeren gav Du jo strax Affked ifjor, saa at de bliver bange for at komme og frie, for de frygter for Nei. Nu maa jeg afbryde mit Vrøvl for denne Gang, thi ellers er jeg bange for, jeg skal gjøre Dig vred; men jeg veed jo ikke Andet at fylde mit Brev op med, saa at Du maa und-skyldte mig for denne Gang. Hils Søster Sophie, nu boer I jo ikke saa langt fra hverandre, naar I ere paa Landet, og først og sidst hilses Du paa det Venligste fra din stedse hen-givne Broder

Christen Mortensen.